

1) Περίπαιγμα, ἐμπαιγμός, χλεύη Κύπρ. Πάρ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακων.) Πόντ. (Ἰνέπ.) — Γβλαχογιάνν. ἔνθ' ἄν. — Λεξ. Κομ. Περίδ. Βυζ.: 'Εγὼ δὲν εἶμαι κάμμιὰ ζαβὴ νὰ μοῦ κάμη ἀναγέλασμα Λακων. Μὲν γελᾷς, κόρη μου, τὸ 'ἐν ἔν' τοῦ ἀναγελασμάτου Κύπρ. Οἱ βοσκοὶ θὰ ῥθοῦνε κάθε ἀναγέλασμα, πομπή, ντροπή, κατάρα νὰ σοῦ ψάλουν Γβλαχογιάνν. ἔνθ' ἄν. || Παροιμ. Τῆς νύχτας ἢ δουλειὰ τῆς ἡμέρας τ' ἀναγέλασμα (ἐπὶ ἐλαττώματος ἔργου γενομένου ἐν καιρῷ νυκτός. Συνών. παροιμ. τῆς νύχτας τὰ καμώματα τὰ βλέπει ἢ μέρα καὶ γελᾷ) Ἰνέπ. Συνών. ἀνάγελο 1. 2) Τὸ ἀντικείμενον γέλωτος, περιγέλωσ Κάρπ. Κρήτ. Σύμ. — Λεξ. Δημητρ.: 'Ναέλασμα τοῦ κόσμου Σύμ. Αὐτὸς εἶναι τ' ἀναγέλασμα τοῦ χωριοῦ του Κρήτ. || Παροιμ.

Τοῦ κόσμου τ' ἀναγέλασμα τὸν κόσμον ἀναγέλα (ἐπὶ οὐτιδανοῦ ἐμπαίζοντος ἄλλους) Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀναγέλαστρον 1, ἀνάγελο 2.

ἀναγέλαστα ἐπίρρ. Κύπρ. ἀναέλαστα Κύπρ. ἀνέλαστα Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναγέλαστος.

Ἄνευ ἐμπαιγμοῦ, ἄνευ σκώμματος ἔνθ' ἄν.: Φρ. Ἀκατάγνωτα τὸ ἀναγέλαστα (λέγεται εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν θέλει τις νὰ δεῖξη ὅτι γίνεται ἢ λέγεται τοῦτο ἢ ἐκεῖνο χωρὶς τὴν πρόθεσιν ἐμπαιγμοῦ). Πβ. ἀκατάγνωτα, ἀκατάδικαστα.

ἀναγελαστής ὁ, Λεξ. Κομ. Δεῦκ Πρω. Δημητρ. ἀνιγλαστής Ἰμβρ. Θηλ. ἀναγελάστρα Ζάκ. Θράκ. Κύθηρ. κ.ά. — ΚΠαλαμ. Πολιτ. μοναξ. 125 ΓΞενοπ. Θέατρ. 1, 109 — Λεξ. Βλαστ. ἀνιγλάστρα Λέσβ. κ.ά. ἀνιγλάστρα Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγελῶ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ὁ περιγελῶν, εἴρων, φιλοσκώμων ἔνθ' ἄν.: Αὐτὴ εἶναι ἀναγελάστρα Θράκ. Κύθηρ. Κε ἀνοίγει ἢ πόρτα καὶ παρουσιάζεται μπροστά μου ἐκεῖνη ἢ ἀναγελάστρα ἢ Ἀρετὴ ΓΞενοπ. ἔνθ' ἄν. Μοῖρα ἀναγελάστρα ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀναγελαστούρης, ἀναγέλαστρος (ἰδ. ἀναγέλαστρον 2), περιγελαστούρης, περιπαίχτης.

2) Τὸ πτηνὸν γλωττίς ἢ ἰνγξ ὁ κοινὸς (Jynx torquilla) τῆς τάξεως τῶν ἀναρριχητικῶν (scansores) προβάλλον τὴν γλῶσσαν πρὸς συλλογὴν ἐντόμων καὶ ἰδίως μυρμηκῶν (γνωστὸν ὅτι γλῶσσα ἔξω τοῦ στόματος ἐκβαλλομένη εἶναι σημεῖον ἐμπαιγμοῦ. Ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λεξικογρ. Ἄρχ. 6 (1923) 226) Ζάκ. [**]

ἀναγελαστικός ἐπίθ. Λεξ. Κομ. — ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή 70.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναγελαστός καὶ τῆς καταλ. -ικός.

Ὁ ἐμπαιγμοῦ ἄξιος ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Ποῖός νὰ τὴν καταράστηκε; δὲ βρέθηκε γὰρ δαύτη παρὰ ἕνα μῆμα ἀταίριαστο καὶ ἀναγελαστικὸ

ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.

ἀναγέλαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀναέλαστος Ρόδ. ἀνέλαστος Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναγελαστός < ἀναγελῶ τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ-στερητ. 2 α.

Ὁ μὴ ἄξιος γέλωτος, ἥτοι χλευασμοῦ: Φρ. Ἀνέλαστον καὶ ἀκαταδίκαστον, Θεέ μου! ἢ Ἀνέλαστον καὶ ἀκατάδικαστόν μας, ἤμαρ τον, Θεέ μου! (ἀκακολόγητον καὶ ἀκατάκριτον νὰ εἶναι τὸ πρᾶγμα, μὴ πρὸς χλευασμὸν ἢ κατάκρισιν! Φρ. ἀποτρεπτικὴ κακοῦ).

ἀναγελαστούρης ὁ, Λεξ. Βυζ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναγελαστής καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούρης.

Ὁ ἐμπαίζων, ὁ περιγελῶν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναγελαστής 1.

ἀναγέλαστρον τό, Κύπρ. ἀναγέλαστρο Κύθηρ. ἀναγέλαχτρο Κύθηρ. ἀναέλαστρον Ρόδ. ἀνέλαστρον Ρόδ. ἀναγέλαστον Δλιπέρτ. Τζιυπρ. τραοῦδ. 1, 65 ἀναέλαστον Κύπρ. Ρόδ. ἀνέλαστο Κάρπ. νεγέλαστρον Ρόδ. ἀναγέλαστρος ὁ, Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγελῶ.

1) Πρόσωπον ἢ πρᾶγμα ἄξιον γέλωτος, τὸ προκαλοῦν γέλωτα ἢ χλεύην ἔνθ' ἄν.: Ἐγινες τοῦ κόσμου τ' ἀναέλαστρον Ρόδ. || Παροιμ.

Τοῦ κόσμου τ' ἀναγέλαστρον τοῦ κόσμου ἀναγελᾷ του (ἐπὶ οὐτιδανοῦ ἐμπαίζοντος ἄλλους) Κύπρ. || Ἄσμ.

Μωρὴ τσουκάλα βρομερὴ, τῆάνι ἴχως χέρι, ποῦ ἴνες τ' ἀνέλαστο καταμεσῆς 'ς τ' Ἀπέρει

Κάρπ. — Ποίημ.

Κανεῖ χαρτὴν τοῦ παιχιδκιοῦ, | φρεῖν, πκειῖν τῶαι τδοιμήσειν τσ' ἐγίνης τ' ἀναγέλαστον, | γιέ μου, τοῦ πασανοῦ

(ἴκανεῖ = εἶναι ἀρκετόν, ἀρκεῖ) Δλιπέρτ. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀναγέλασμα 2, ἀνάγελο 2. 2) Ὑπὸ τὸν τύπ. ἀναγέλαστρος ὁ, ὁ περιπαίζων, ὁ χλευάζων Κύθηρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναγελαστής 1.

ἀνάγελο τό, Ζάκ. Πελοπν. ἀνέγελο Πάτμ. ἀναγέλο Εὐβ. (Κύμ.) Κρήτ. ἀναγέλου Σαμοθρ. ἀνεγέλο Κάρπ. ἀνεέλο Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀνιγέλου Λέσβ. νεγέλο Χίος ἀναγέλιον Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγελῶ ὑποχωρητικῶς.

1) Περίπαιγμα, ἐμπαιγμός Εὐβ. (Κύμ.) Κάρπ. Κρήτ. Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Σαμοθρ.: Φρ. Εἰπέν της τῆς πέτρας τ' ἀνεγέλιμα (ἥτοι τόσα σκώμματα ὅσα μόνον κωφὸς καὶ ἄφωνος, ὡς ἡ πέτρα, θὰ ἠδύνατο νὰ ἀνεχθῆ) Κάρπ. || Παροιμ.

Μ' ἀναγέλεις, παίρνεις με | τσαι τ' ἀναγέλιμο τό 'χεις (ἰδίε ἐπὶ κόρης ἐμπαιζούσης νεανίαν, τὸν ὅποιον ὁμως ἔπειτα λαμβάνει σύζυγον, ἢ ἐπὶ νεανίου ἐμπαίζοντος κόρην κτλ.) Κύμ. Συνών. ἀναγέλασμα 1. 2) Τὸ ἀντικείμενον τοῦ γέλωτος, περιγέλωσ Ζάκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πάτμ. Χίος: Φρ. βοθή καὶ ἔβεντο καὶ ἀνεέλιμο τοῦ κόσμου! (ἔβεντο = διαπόμπευσις) Ἀπύρανθ. || Παροιμ.

Τ' ἀνάγελο τοῦ κόσμου τὸν κόσμο ἀναγελᾷ (ἐπὶ τοῦ ἄλλους σκώπτοντος, ἐνῶ καὶ αὐτὸς εἶναι πλήρης ἐλαττωμάτων) Ζάκ. || Ἄσμ.

Μωρὴ σκύλλα, μωρ' ἄνομη καὶ νεγέλιμο τοῦ κόσμου Χίος. Συνών. ἀναγέλασμα 2, ἀναγέλαστρον 1.

ἀναγελῶ σύνηθ. καὶ Καππ. (Σινασσ.) Πόντ. ἀναγελοῦ Πελοπν. (Μάν.) Σκῦρ. ἀναγεσοῦ Τσακων. ἀναγεσοῦ Τσακων. ἀναγιλοῦ Θεσσ. (Ζαγορ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀναγελᾶω Αἴγιν. Εὐβ. (Κύμ.) Ζάκ. Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Βασαρ. Βούρβουρ. Λακων. κ.ά.) ἀναελᾶω Λεξ. Μπριγκ. ἀναγιλᾶω Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.) ἀναελῶ Κάρπ. Κύπρ. Μεγίστ. Ρόδ. Σύμ. ἀνεγελῶ Δαρδαν. Ἰων. (Κρήν.) Α. Κρήτ. ἀνεελῶ Κάρπ. ἀνιγιλῶ Θράκ. (Καλλίπ.) Ἰμβρ. Λέσβ. Σάμ. Σαμοθρ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνηελῶ Κάρπ. νεγελῶ Κρήτ. Κύπρ. κ.ά. νεελῶ Κύπρ. Ρόδ. Σύμ. νεγελῶ Ρόδ. νεελῶ Ρόδ. νεελῶ Ρόδ. νηελῶ Κύπρ. — Δλιπέρτ. Τζιυπρ. τραοῦδ. 3, 80. Μέσ. νεγελειοῦμαι Προπ. (Ἀρτάκ.)

Τὸ ἀρχ. ἀναγελῶ = γελῶ ἠχηρῶς, μεγαλοφώνως.

